Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, двери 10.

Письма приймають ся тôлько франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на четверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на четверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр

Ч. 206. | Нинѣ: Завтра: | гр. | 16. и пр. Воз. Воз. ч. и ж. К. | рим. | 16. Клеоф. Ципріяна | Недѣля 25 (13) вересня 1892. | Выходъ сонця 5 г. 53 м.; заходъ 6 г. 50 м. Баром. 769 терм. + 23·2° + 12·2°. | Рôкъ II.

Соймъ краєвый.

5. Засѣдане зъ дня 23 вересня 1892.

По вôдчитаню спису петицій, котрыхъ доси наспѣло 214, мотивувавъ пос. Бобчиньскій свое внесене въ справѣ закона дорогового, котре такъ звучить: „Припоручае ся Выдѣлови краєвому, щобы на найблизшôй сесіи соймовôй предложивъ новый законъ дороговый, въ котрôмъ бы усунено престацію въ патурѣ, то есть шарварки и даремщины, а замѣнено ихъ на додатки до податкôвъ правительственныхъ сталыхъ и несталыхъ, оплачуваныхъ зарôвно въ громадѣ, якъ и на обшарѣ дворскôмъ. Той додатокъ не може выносити въ громадахъ сѣльскихъ и на обшарахъ дворскихъ больше, якъ 15 проц. вôдъ одного золотого в. а., мае бути ц. к. урядомъ податковымъ репартованый, разомъ зъ податкомъ стяганый, и мае бути выплачеый зарядови дороговому за квітомъ, потвердженымъ черезъ выдѣлъ Рады повѣтовои“. Внесене се передано Выдѣлови краєвому яко комісіи.

Пос. Волод. Козловскій мотивувавъ свое внесене: „А) Соймъ взывае ц. к. правительство: 1. щобы теперѣшнй ветеринарско-полицiйнй зарядженя, установленй для охороны передъ занесенемъ товарячои заразы зъ Румуніѣ и Росіѣ, удержало безусловно въ обовязуючôй силѣ. Б) Соймъ припоручае Выдѣлови краєвому, щобы звертавъ пильну увагу на повысшу справу, и абы въ случаю потребы уживъ своей интервенцiѣ у ц. к. правительства“. Внесене се передано комісіи адміністраційнôй. Зъ порядку дневного приступлено до дальшои дебаты ґенеральнои надъ прелімінаремъ краєвого фонду шкôльного. Насампередъ промавлявъ пос. о. Ковальскій зазначивши, що промавляе яко Русинъ зъ роду и народу. Бесѣдникъ зазначивъ великій поступъ въ шкôльництвѣ але сказавъ, що мимо того обычаевый добробытъ не поступае и выказуе значный дефіцітъ. Науцѣ шкôльнôй не стае того, чого ѣй потреба, бо въ науцѣ реліґіѣ бере верхъ форма надъ змѣстомъ. Перецѣнюе ся силу державы, а не доцѣнюе ся силы христіяньства и католицкои церкви. Абы той станъ поправити, треба ввести не формальну побожнôсть, котра опираесь на тôмъ, що говорить ся зъ памяти формулы, але поняте обовязкôвъ супротивъ церкви, державы, родинъ и одиницъ. Дитину треба навчити внутрѣшнои, а не поверховнои побожности. При теперѣшнôй системѣ церковь не мае инґеренціѣ на школу и се причина тыхъ погрѣшимостей и хибъ, якй бачимо теперь на каждôмъ кроцѣ.

Другій промавлявъ пос. Щепановскій. Навязуючи до слôвъ попередного бесѣдника, казавъ, що справу реліґіѣ пôдношено вже давнѣйше. Мѣжъ попередными поглядами на сю справу а теперѣшными заходить хиба та рôжниця, що о. Ковальскій хотѣвъ бы якихсь новыхъ законôвъ, а тамтй гадають, що при истнуючихъ законахъ можна се все перевести. — Вôдтакъ обговорювавъ прелімінарь буджету зъ погляду адміністраційно-фінансового и высказувавъ признане теперѣшному зарядови шкôльному за се, що знае лучити доконечнй бюрократизмъ зъ переведенемъ властивыхъ потребъ для розвитку шкôльництва. Те саме вôдносить ся и до зелѣзництва, де стоить на чолѣ такожъ такій чоловѣкъ енерґічный, и коли бы ще дали зъ кôлька такихъ людей на найвысшихъ становищахъ, то Галичина дôйшла бы въ короткôмъ часѣ до свого повного розвитку. — Въ двоякій способъ можна бы запомочи буджетъ шкôльный: разъ щобы побирати додатки шкôльнй навѣть вôдъ тыхъ громадъ, де нема шкôлъ, и ихъ капіталізувати, — а друге щобы зрôвнати шкôльнй престаціи зô стороны громадъ и обшарôвъ дворскихъ. Сей другій способъ предкладавъ бесѣдникъ вже минувшого року, а найбôльшимъ противникомъ бувъ пос. Абрагамовичъ. Бесѣдникъ казавъ дальше, що ошибавъ ся давнѣйше що до особы п. Абрагамовича; думавъ, що вôнъ якъ та тростина, що хилить ся туды, куды вѣтеръ вѣе, що его напрямъ политичный есть якъ ґуміелястика, котра корчить ся и розтягае ся, якъ того потреба... Але п. Абрагамовичъ мае и добрй стороны. (Тутъ маршалокъ завôзвавъ бесѣдника щобы державъ ся предмету). Пос. Щепановскій говоривъ отже вже предметово и закôнчивъ свою бесѣду тымъ, що сказавъ, що бôльшй властителѣ повиннй выступати зъ бôльшею жертволюбивостію на цѣли просвѣты.

Опôсля промавлявъ пос. Голѣевскій и критикувавъ въ дотепный способъ бесѣду пос. Антоневича та старавъ ся доказати, що Русины безъ науки польского языка нѣчого бы не вдѣляли.

Найважнѣйшою була бесѣда пос. Бобжиньского, котрый вôдповѣдавъ головно пос. Антоневичеви. Бесѣдникъ высказавъ свôй жаль зъ того, що пос. Антоневичъ не задавъ собѣ навѣть труду роѕслѣдити, чи пôднесенй нимъ закиды суть справедливй. Бесѣда пос. Антоневича не была бесѣдою професора шкôль-

---

ХОЛЄРА.

(Пригода въ Джованні).

(Зъ италіяньского. — Написавъ Ф. Е. Морандо.)

Иноченцо Фарфарелли, безплатный практикантъ на Monte di Pietà*), родомъ и замешкалый въ Джованні (Яновѣ), при улици дель Колле число 101 на послѣднôмъ поверсѣ, выбѣгъ якъ скаженый изъ сѣней — такій вже, бачите, бувъ у него звычай, — и пустивъ ся домôвъ о першôй годинѣ зъ полудня. Година то незвычайна, бо урядовй годины безплатного практиканта тревали правильно ажъ до четвертои; а вôдъ четвертои до пятои годины проходжувавъ ся вôнъ звычайно по улици Римскôй, покурюючи тосканьске циґаро, доки ажь не выкуривъ до половины, (другу половину выкуривъ вечеромъ въ Аквасоле), та ударяючи часомъ паличкою зъ индійскои тростины по лѣвôй ногавици, абы надати собѣ больше елеґанціѣ.

Иноченцо Фарфарелли ишовъ такъ скоро, якъ лишь мôгъ, а коли вже однымъ духомъ перелетѣвъ по сходахъ, що нѣбы вели ажь до неба, прикликивъ пôднесенымъ голосомъ стару господиню, котра за марныхъ кôлька крейцарôвъ послугувала ему и була его вѣрничкою.

— Катерино! Катерино!

Катерина була то сорокъ и пятилѣтна жѣнка, дуже доброго серця, чекала чотири або и пять мѣсяцѣвъ на чиншъ, балаклива цокотуха и зъ тыхъ, що заразъ прикумають ся до кождого.

— А то що? Вы вже дома, въ ту пору? А вамъ що такого стало ся? Чи не покинули вы службу? А може померъ панъ начальникъ? Дали вамъ урльопъ? А може вы нездужаете? Що вамъ стало ся? Чей васъ не вôдправили?...

— Та вôдотхнѣть трохи, до всѣхъ чортôвъ!.. Нѣчо не стало ся; выпросивъ ся на пôвъ дня, бо мене чогось трохи голова болить, та прийшовъ домôвъ, абысте менѣ чарку кавы зробили.

— То вамъ чогось дуже недобре?

— Та нѣ; чуете прецѣ, що менѣ лишь трохи голова якась тяжка, а по правдѣ сказавши, то менѣ середъ сеи спеки якось дуже не хочесь робити.

— Ахъ то менѣ якъ бы камѣнь упавъ зъ серця... Такого-сте менѣ страху нагнали!...

— Ну, якъ, чи зробите менѣ ту каву?

— А вжежь, зроблю... пôду заразъ купити за десять сотикôвъ, бо не маю вамъ анѣ зеренця дома... Не держу нѣколи кавы дома, бо я еѣ дуже люблю пити, а она менѣ шкодить, дуже мене рознервовуе; такъ сказала менѣ Джіджа, тамъ на розѣ, знаете, тота, що то варить...

— Кажѣть бо разъ, чи пôдете, чи не пôдете?

— Иду вже иду, верну ся, закимъ скажете: амѣнь.

* * *

— Чи то не пôдвечѣрокъ хочете нинѣ готовити, що купуете каву? — пытавъ ся крамарь Катерины, побачивши еѣ входячу до краму цѣлу ажь червону на лици.

— То не для мене; то для пана Иноченца, мого комôрника, того панича, що ходить до канцеляріѣ на Монте ді Піета; прийшовъ домôвъ, бо ему чогось недобре зробило ся.

— Шожь ему стало ся?

— Не знаю; каже, що его чогось дуже голова лупае и пôдъ грудьми болить. То все, бачите вôдъ тои нестравности; бѣдный панъ Иноченцо дуже працюе, сидить богато и не може добре стравити. Але не здержуйте мене балаканемъ; дайте менѣ кавы... а вôдважте добре.

— То вôнъ таки направду занедужавъ, той вашъ комôрникъ?

— Тажь кажу вамъ, що занедужавъ, чоловѣче, Богъ бы васъ любивъ... Ахъ! на долинѣ есть Фільомена, а она ще не приходила мене зачесати. Иду подивити ся, що она робить.

* * *

*) Такъ называють Италіянцѣ банкъ заставничій.

ника, але бесѣдою політика. Въ Галичинѣ есть 76 окружныхъ Радъ шкôльныхъ, а до 6000 шкôлъ, отже декуды можуть лучити ся яки̂ неправильности, — але можна запевнити, що Рада шкôльна краєва безсторонно рѣшає всяки̂ жалобы, яки̂ приходять до неи чи зô стороны рускои чи польскои. Що до презентаціѣ, то Рада шкôльна краєва доси ще не змѣнила нѣколи ухвалы котрои небудь громады що до выкладового языка. Що до обсады тымчасовыми учителями, то виною сему бракъ учителѣвъ кваліфікованыхъ. Що до тематôвъ, то ся справа була дещо неправильна передъ двома тыжднями, але коли звернено на се увагу, заразъ направлено и всюды були тематы руски̂ а навѣть дискусія въ рускôмъ языцѣ.

Закидъ, мовъ бы учителѣ не мали давати проводу шкôльнôй молодежи въ релиґійныхъ практикахъ, неправдивый, бо якъразъ противно доказують розпорядженя краєвои Рады шкôльнои. Бурсы не дôстали ще запомоги, бо треба було найперше розслѣдити, чи бурсы вôдповѣдають своимъ задачамъ педаґоґічнымъ. Суть бурсы, де нема управителя, котрый бы бувъ педаґоґічно здôбнымъ до того, тожь кр. Рада шкôльна загрозила навѣть такимъ бурсамъ, що не будуть могли посылати бурсакôвъ до школы. Щодо закидôвъ въ справѣ утвореня рускихъ паралельокъ въ Коломыи, то они цѣлкомъ несправедливо дôткнули кр. Раду шкôльну, бо она зробила все можливе зъ якъ найбôльшою точностію и поспѣхомъ. До отвореня самостôйнои ґімназіѣ треба не лишь найвысшои санкціѣ, але и вôдповѣдныхъ кредитôвъ — отже до того треба все бодай кôлька лѣтъ. Кр. Рада шкôльна зъ огляду на скоре выповнене найвысшои постановы, уважає вôдповѣднымъ отворити на разѣ паралельку. Тутъ вôдчитавъ дръ Бобжиньскій всѣ розпорядженя, яки̂ выдала кр. Рада шкôльна до всѣхъ дирекцій и дирекціѣ ґімназіѣ въ Коломыи. Вôдтакъ розповѣдає подѣѣ, якъ то вôдбували ся вписы до рускихъ паралельокъ въ Коломыи. Причиною повôльного впису були аґітаціи одного сторонництва руского, котре пос. Антоневичъ близше знає.

Зъ рускихъ товариствъ.

На кôлькохъ послѣдныхъ засѣданяхъ головного выдѣлу товариства „Просвѣта" полагоджено крôмъ дрôбнѣйшихъ справъ, ще й таки̂ важнѣйши̂:

Справы промыслово-господарскои часописи, о котру допоминали ся загальни̂ зборы членôвъ, ще не порѣшено. Дръ Олеськôвъ, котрый мавъ взяти на себе редакцію тои часописи, ставивъ за тяжки̂ условя товариству, жадаючи вôдъ него 800 зр. на пôдмогу выдавництва. Вкôнци згодивъ ся выготовити що року для „Просвѣты" чотири книжочки змѣсту промыслово-господарского, маючи при тôмъ замѣръ на свою руку выдавати часопись такогожь змѣсту, при помочи 400 зр. вôдъ товариства. Справу поставивъ вôнъ такъ, що якъ товариство вôдмовить єму 400 зр. запомоги на часопись, то вôнъ и не прийме ся прилагоджувати згадани̂ книжочки для товариства. На тôмъ ся справа ще стоить, бо дръ Олеськôвъ задля перепонъ не мôгъ явити ся на кôлькохъ послѣдныхъ засѣданяхъ головного выдѣлу.

Тымчасомъ товариство рѣшило удѣлити редакціи „Батькôвщины 100 зр. запомоги, бо тая часопись послѣдными часами помѣщує добри̂ статьѣ економічного и господарского змѣсту, а черезъ те заступає бодай въ части часопись, посвячену лише справамъ промыслово-господарскимъ.

Членъ „Просвѣты" п. Дмитро Дмитерко, котрый пôдчасъ ферій звидѣвъ кôльканайцять читалень „Просвѣты", здавъ справу зъ люстраціи ихъ на письмѣ.

Філія „Просвѣты" въ Каменцѣ струмиловôй, якъ звѣстно, заняла ся збиранемъ фонду на перенесене мощей бл. п. Маркіяна Шашкевича въ 50-ти роковины єго смерти и на поставлене памятника на новôй могилѣ поета. Фондомъ тымъ має завѣдувати сама філія. Зô своеи стороны головный выдѣлъ выбравъ комітетъ зъ трехъ членôвъ выдѣловыхъ, котри̂ въ тôй справѣ мають бути въ дечôмъ помôчни̂ філіи каменецкôй, а кромѣ того мають, въ порозумѣню зъ другими львôвскими народными товариствами, уложити проґраму торжества перенесеня мощей Маркіяна и поставленя єму памятника, такъ шобы се торжество було гôдною маніфестаціею народною.

Въ роцѣ 1893-ôмъ припадає 25-лѣтный ювілей основаня товариства „Просвѣта". Комітетъ, выбраный для справы торжества въ честь памяти Шашкевича, має застановитись и надъ справою зазначеня ювілею „Просвѣты". Поки-що выдѣлъ вже ухваливъ выдати въ 1893-ôмъ року книжку для членôвъ зъ історією розвою товариствавъ часѣ 25-лѣтнôмъ.

Справа позички 1.000 зр. на кавцію для „Буковины" черновецкои доси, мимо довгихъ заходôвъ выдѣлу, не могла бути полагоджена зъ причины тои перешкоды, що „Просвѣтѣ" не дано можности позичку въ хвили потребы назадъ стягнути.

На одно запитане однои філіѣ що-до вôдносинъ філіѣ до иншихъ товариствъ не руско-народныхъ, головный выдѣлъ на надзвычайнôмъ засѣданю одноголосно постановивъ засаду, що філіямъ „Просвѣты" не годить ся офіціяльно брати участь въ маніфестаціяхъ другихъ товариствъ, котри̂ не стоять на основѣ руско-національнôй, на якôй стоить товариство „Просвѣта".

За мѣсяць серпень надруковано для членôвъ книжочку „Финляндія и Сахара" В. Чайченка, а за вересень „Про нови̂ грошѣ" д-ра Костя Левицкого. „Календарь" незабавомъ выйде зъ друку.

Перeглядъ політичный.

Въ буковиньскôмъ соймѣ уневажнено выбôръ бар. Капріого въ Становцяхъ, а то длятого, що вôнъ въ часѣ выбору не мавъ анѣ активного анѣ пасивного права выбору. При голосованю надъ сею справою було 16 голосôвъ румуньскихъ за уневажненемъ, а 13 голосôвъ сполученыхъ Нѣмцѣвъ, Русинôвъ и Вôрмено-Пôляковъ за признанемъ выбору. По голосованю меншôсть выйшла зъ салѣ.

Президентъ Палаты пословъ повѣдомивъ вже членôвъ спôльныхъ Делеґацій, що перше засѣдане Делеґацій вôдбуде ся дня 1 жовтня въ полудне въ Будапештѣ.

Вѣсть, що Найдост. Архікн. Францъ Фердинандъ д'Естъ выбирає ся въ подорожь наоколо землѣ, выкликала въ россійскôй прасѣ велику радôсть, бо подорожь ту уважають доказомъ, що Австрія бажає въ найблизшôй будучности мира.

Дня 22 с. м. обходили Французы величаво столѣтни̂ роковины оголошеня першои републики. Передъ сто лѣтами дня 22 вересня 1792 р. французски̂ зборы народни̂ скасували королѣвство, а оголосили републику. Въ самôмъ Парижи святкували сі̂ роковины походами историчными и забавами, при котрыхъ въ натовпѣ лучило ся и кôлька нещасливыхъ пригодъ. Нарôдъ бувъ одушевленый.

Зô Стамбулу надходять глухи̂ вѣсти о якôмсь заговорѣ противъ султана. Въ субо-

---

— Чули вы Джіджо, що стало ся пану Иноченцови? — вôдозвавъ ся крамарь до кухарки, що якъ разъ въ тôй хвили переходила попри дверѣ крамницѣ:

— Щожь єму стало ся? Якому пану Иноченцови?

— Ну, тому Иноченцови, що то мешкає у Катерины, подумайте собѣ, дôставъ корчѣвъ жолудковыхъ, болю головы.... то вже зле, кажу вамъ, то вже зле!

— Чи таки поправдѣ кажете? А хтожь вамъ то казавъ?

— Була у мене таки сама Катерина, цѣла ажь якъ не своя, задыхана, червона якъ паприка, приходила купити....

Джіджа полетѣла стрѣлою.

* * *

— Пилипихо, Пилипихо! — кричала Джіджа за перекупкою, що розносила по домахъ кавуны та зеленину и якъ разъ ишла улицею зъ кошикомъ та важкою, що висѣла на ланцушку причѣпленôмъ въ поясѣ до запаски. — „Знаєте, що нового стало ся? Панъ Иноченцо, той у Катерины, дôставъ корчѣвъ, болю головы; зле зъ нимъ, дуже зле; казавъ то менѣ крамарь, що продавъ якійсь лѣкъ Катеринѣ. Катерины я вже не видѣла.... пôшла чимъ скорше по доктора. Маємо, любко, вже „тоту слабôсть". Иду заразъ розповѣсти все своячцѣ. Коли будете йти попри мене, то загляньте до хаты".

И знову щезла, якъ бы еѣ чорты вхопили, лишивши Пилипиху зъ розявленымъ ротомъ та закрученою головою.

* * *

— Де такъ бѣжить моя жѣнка? — пытавъ ся кухарь Джакомо, що якъ разъ выходивъ зъ хаты, абы йти до крамницѣ.

— Пôшла до вашои сестры, — вôдповѣла Пилипиха, — абы ѣй все розповѣсти, що ся стало.

— А щожь такого стало ся?

— Хибажь вы не знаєте? Тажь панъ Иноченцо дôставъ корчѣвъ и бѣгунку; доктора лише що не видко. Катерина пôшла на стацію санітарну, абы оденъ зъ нихъ прийшовъ. Панъ Иноченцо выпивъ вже Богъ знає кôлько лѣкôвъ.... але все не помогло. Исусе Христе, при тôй спецѣ, ще сего намъ не стало.... Купѣть зеленину, цибулю, паннунцю! о подивѣть ся лишь на мои кавуны!

* * *

Передъ крамомъ Джіджі збѣгає ся купка людей, котра поволи замѣняє ся въ цѣлу товпу, а вôдтакъ збôльшає ся якъ та филя, що прилучає ся до другои на розбурханôмъ мори.

— Отже то такъ, якъ вы кажете? — пытало ся кôлька кумокъ Джіджі.

— Такъ, якъ вамъ кажу! — вôдповѣдає она зъ певною самосвѣдомостію, взявши ся попôдъ боки и задерши нôсъ до горы.

— Ще гôрше, ще гôрше — перебивъ ѣй Джакомо, що въ тôй хвили впавъ межи кумы.

Филя пристанула на хвилю; люде розступили ся, абы зробити мѣсце тому, що прийшовъ стягнути головну справоздательку зъ еѣ высоты, а вôдтакъ сцѣпили ся доокола него якъ зелѣзна стѣна.

— Ще гôрше? — вôдозвалось наразъ кôлька голосôвъ.

— Пилипиха якъ разъ теперь довѣдала ся о всѣмъ. Панъ Иноченцо тяжко занедужавъ. Катерина пôшла до санітарнои стаціѣ.

— Алежь я еѣ теперь видѣла, якъ бѣгла въ долину.

— Въ долину, куды?

— Въ долину, до мôстка.

— То вже нема нѣякого сумнѣву.

— Сумнѣву, о чôмъ?

— Коли ишла въ долину якъ до мôстка, то не йшла куды инде, лишь до Св. Стефана.

— Менѣ здає ся,.... я мôгъ бы на то майже присягнути....

— Ну, я вамъ скажу, куды ишла. Ишла по священика....

— То вже нема нѣякои надѣѣ.

— На дѣлѣ, Катерина була сама.... Але видко, що докторъ есть вже коло пана Иноченца.

— Що, якійсь докторъ зъ Єгипту!.... А коли скажу, що вже нема нѣякои надѣѣ? А вôдтакъ и у докторôвъ така сама шкôра,

ту вечеромъ увязнено тамъ 2000 студентôвъ и вывезено кораблями до Ємену. Урядово оголошено, що ихъ увязнено зô страху передъ холерою. Рôвночасно сконфіскowано богато письмъ.

Новинки.

Львôвъ дня 24 вересня.

— **Погорѣльцямъ громады Миколаєва** удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 500 зр. запомоги.

— **Именованя.** П. Намѣстникъ именувавъ Волод. Заранського и Леопольда Кесельрінґа ц. к. елевами лѣсництва при дирекціи лѣсôвъ и дôбръ скарбовыхъ у Львовѣ.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць** оголошує: Пристанокъ Новый Санчь почавши вôдъ дня 23 с. м. замкнено для руху особового и пакункового.

— **Перши загальни зборы читальнѣ „Просвѣты“** въ Голосковѣ въ повѣтѣ надвôрнянськôмъ вôдбудуть ся дня 25 вересня.

— **Комітетъ загальнои выставы краєвои** въ р. 1894 оповѣщує, що засѣданє головного комітету вôдбуде ся въ недѣлю дня 25 вересня о 10-ôй годинѣ передъ полуднемъ въ сали ратушевôй. Вступъ на засѣданє мають всѣ запрошени презесомъ выставы письмомъ зъ дня 15 липня с. р. ч. 2.

— **Продажь стерва въ Краковѣ.** Лупѣя Козловского, котрого обжаловано о продажь стерва людямъ до ѣды, судъ увôльнивъ.

— **Пôдчасъ головного рапорту офіцирôвъ обороны краєвои** у Львовѣ дня 19 вересня перечитано приказъ Є. Выс. Архикнязя Райнера, головного команданта обороны краєвои, въ котрôмъ Архикнязь остро выступає противъ злого обходженя офіцирôвъ зъ вояками.

— **Стіпендіи мѣскіи.** Львôвскій маґістратъ подає до вѣдомости, що въ сьмъ роцѣ шкôльнôмъ т. є. вôдъ 1 вересня будуть роздаватись стіпендіи для сиротъ хлопцѣвъ и дѣвчатъ, рôчно по 72 зр. Стіпендіи тѝ можуть одержати дѣти способнѝ и обовязанѝ ходити до шкôлъ народныхъ въ вѣцѣ вôдъ 6—12 лѣтъ, христіяньского вѣроисповѣданя, слюбнѝ, приналежнѝ до громады мѣста Львова, убогѝ и осиротѣлѝ по обоихъ родичахъ, а бодай по вôтци. Стіпендію задержують сироты до 12 року житя, а коли ходять до шкôлъ промысловыхъ або выдѣловыхъ, то до 14-го року житя. Подавати ся о тѝ стіпендіи треба до 15 жовтня.

— **Самоубійства.** Дръ Дробнеръ, що оногды отруївъ ся въ львôвскôй цукорни, померъ у шпитали. — Въ Камѣнцѣ волоскôй, въ повѣтѣ равскôмъ, застрѣлила ся 20-лѣтна донька лѣсничого Альфреда Должицка. Причиною мала бути нещасна любовь. — Вчера въ полудне вôдобравъ собѣ житє на кладовищи Лычаковскôмъ фармацевта Леонардъ Брониславъ С. Въ листѣ, найденôмъ при нѣмъ, повѣдомивъ власти, що приѣхавъ зô Станіславова до Львова зъ замѣромъ убити себе, але причины до того не подавъ. Отецъ єго єсть урядникомъ зелѣзничимъ у Львовѣ. Самоубійникъ стрѣливъ собѣ три разы въ околицю серця, а разъ въ виски.

— **Зъ салѣ судовои.** Передъ звычайнымъ трибуналомъ львôвского суду ставувъ вчера Кароль Маріянъ 19-лѣтный ученикъ 4 клясы школы реальнои у Львовѣ, обжалованый о проступокъ противъ безпечности житя. Справа мала ся такъ: Возьный телеґрафу Иванъ Мизумскій въ ночи зъ 19 на 20 червня с. р. прийшовъ передъ дôмъ обжалованого зъ телеґрамою. А що брама була замкнена, вôнъ перелѣзъ єѣ и пôдойшовъ пôдъ вôкна дому. Маріянъ збудивъ ся зô сну, и думаючи, що то злодѣй, схопивъ пістолєтъ та крикнувъ на незнакомого, хто се и чого хоче. Коли не почувъ вôдповѣди, стрѣливъ для постраху въ вôкно. Заразъ по выстрѣлѣ Мизумскій упавъ. Єго стали приводити до памяти и вôнъ на стôлько подужавъ, що безъ помочи вôдôйшовъ. Тогожь дня вôнъ и померъ, бо льотка зъ пістолєта ударила єго въ праве лице и нарушила чашку. Обжалованый признавъ ся зовсѣмъ до вины и толкувавъ ся тымъ, що стрѣлявъ зъ перестраху, бо попередными ночами два разы хтось нападавъ дôмъ єго, де вôнъ переховувавъ 2.500 рублѣвъ матери. Судъ увôльнивъ обжалованого вôдъ вины и кары.

— **Осторога.** Въ повѣтѣ белзкôмъ волочить ся злодѣй Пугачь, котрый зве себе такожь Иваномъ Жолкиньскимъ, Рачиньскôмъ або Ив. Стелькевичемъ. Вôнъ покравъ въ червни с. р. рôжнѝ дорогѝ рѣчи вартости до 2000 зр. у Генрика Ґотлєба въ Тегловѣ, и дотеперь єго ще не зловлено, хоть Ґотлєбъ призначивъ 50 зр. нагороды для того, хто єго зловить. Пугачь єсть русявый, высокого росту, очи має яснѝ, зарôстъ малый, а лице зъ прищами. При собѣ має вôнъ книжку службову на имя Стелькевича. Єму помагає въ злодѣйствѣ паробокъ Илько Иванусъ. Отже треба стеречи ся передъ ними.

— **Коньске мясо** ѣдять щоразъ бôльше въ Берлинѣ. Число ятокъ кôньскихъ збôльшило ся въ послѣдныхъ дванайцяти лѣтахъ зъ 17 на 36. Перши такѝ ятки заложено въ р. 1847, бо тогды була велика дорожня. Въ р. 1870 зъѣли люде 3.141 коней, а теперь то вже 8.398. Конѣ на зарѣзь купують по торгахъ на провінціи, а въ Берлинѣ оснувало ся товариство, котре въ околицяхъ Берлина буде выпасати старѝ конѣ, призначенѝ на зарѣзь.

Всячина.

Тютюнъ виненъ, що людей мало. У Франціи стає чимъ разъ менше людей, а французкѝ ученѝ шукають за причиною сего зъявища та способами, якъ бы єму зарадити, бо остаточно готовѝ ще всѣ Французы вымерти. Оденъ зъ тыхъ ученыхъ, якійсь Декроа, що єсть почетнымъ предсѣдателемъ товариства противъ куреня тютюну, подавъ письмо до француской академіѣ наукъ лѣкарскихъ, въ котрôмъ доказує, що то тютюнъ тому виненъ, що у Франціи стає чимъ разъ менше людей. Вôнъ покликує ся насампередъ на тѝ досвѣды, якѝ свого часу робивъ лѣкарь маринарки Деніерті зъ курками и крôликами. Той лѣкарь выбравъ бувъ собѣ кôльканацять однаковыхъ курей и когутôвъ та подѣливъ ихъ на двѣ части: одну часть державъ на чистôмъ воздусѣ, а другу въ такôмъ мѣсци, де було такъ накурено, якъ то буває иногдѣ по коршмахъ у мѣстѣ. Яйцѣ курей вôдъ обохъ тыхъ частей курей пôдсаджувавъ окремо пôдъ квочки, а коли вôдтакъ вылѣзли зъ нихъ курятка, то показало ся, що зъ яецъ вôдъ курей, котрѝ сидѣли въ дымѣ зъ тютюну, були далеко слабшѝ и борше гинули, якъ вôдъ тыхъ, що жили на чистôмъ воздусѣ. То само робивъ вôнъ и зъ крôликами. Одна пара крôликôвъ, що жила довшій часъ въ дымѣ зъ тютюну, мала лишь тринацятеро молодыхъ, зъ котрыхъ лишь девятеро дожило до трохъ мѣсяцѣвъ, а друга пара, що жила на чистôмъ воздусѣ, мала 27 молодыхъ, зъ котрыхъ ще 21 жило по трохъ мѣсяцяхъ. Дальше доказує вже Декроа на людехъ и каже: Въ тыхъ округахъ — каже вôнъ — де пересѣчно на кождого чоловѣка припадає 1490 ґрамôвъ (майже пôвтретя фунта) тютюну, буває на 100 000 людей лишь 68 такихъ родинъ, въ котрыхъ єсть по 7 дѣтей, а неживыхъ приходить на свѣтъ 1124. Въ тыхъ же округахъ, де люде найменше курять, де отже на голову припадає лишь по 451 ґрамôвъ тютюну, тамъ буває на 100 0000 людей, 87 такихъ родинъ, де єсть по 7 дѣтей, а неживыхъ приходить на свѣтъ пересѣчно лишь 156. Дальше доказує Декроа, що въ тыхъ сторонахъ, де на голову припадає 1132 ґрамôвъ тютюну, буває 152 розводôвъ и родить ся 237 незаконныхъ дѣтей, пôдчасъ коли въ округахъ, де припадає на голову лишь 574 ґрамôвъ тютюну, буває лишь 5 розводôвъ и 95 незаконныхъ дѣтей. Декроа догадуєсь зъ того, що то тютюнъ тому виненъ, що у Франціи стає чимъ разъ менше дѣтей. Однакъ кобы лишь тôлько лиха, що тютюнъ. То легко доказувати, коли возьме ся якѝсь поодинокѝ выпадки, або повырываєсь якѝсь поодинокѝ числа. Декроа забувъ на то, що у Франціи суть такѝ округи, де ще бôльше курять, якъ въ тыхъ, котрѝ вôнъ наводить, а прецѣ людей не стає менше, анѣ нема бôльше розводôвъ та незаконныхъ дѣтей. Коли у Франціи стає дѣйстно чимъ разъ менше людей, то причина сему мабуть инша, бодай чи не розпуста.

якъ и у насъ, а въ такôмъ выпадку и они нерадо идуть до когось.

— А щожь єму єсть?

— Що єсть?.... Корчѣ, бѣгунка и тота „преч бы ся казало!“....

— Хо.... холера!

— Холера!!

— Холера!!! —

Зробивъ ся загальный крикъ; вѣсть пôшла якъ огонь. Летомъ блыскавки перелетѣла она улицею дель Коле, перебѣгла цѣле Piano di St. Antonio, захопила мôстокъ, несла ся якійсь часъ серединою улицѣ Фіескі, розлетѣла ся по цѣлôмъ Борґо и т. д., ажь вернула ся назадъ туды, зъ вôдки була выйшла, але вже въ сотеро страшнѣйша.

Холера азійска, правдива, найчистѣйша, найстрашнѣйша, яка лишь може бути.

* * *

Передъ домомъ Катерины.

Улиця вузонька а людей повно. Говорять, шепчуть, кричать чимъразъ сильнѣйше. Два поліціянты стараютъ ся перебратись черезъ то море людей, штуркають, бють, розпыхають лôктями. Здалека показались два жандармскѝ капелюхи.

— То вже певно холера.... нема сумнѣву.

— Алежь не було анѣ лѣкаря, анѣ священика — каже хтось.

— Та що хочете видѣти, чи умеръ?

— Умеръ!.... Чуете? умеръ на холеру!

— То холера якъ блыскавка. Передъ годиною померла Катерина.

— Тажь казали, що то померъ якійсь молодый чоловѣкъ.

— А хибажь не видите, що люде стоять передъ домомъ Катерины.

— Ну, правда, та що въ того?

— Катерина померла на холеру.

— То вже два выпадки, бо другій я видѣвъ на власнѝ очи.

— Два выпадки холеры!

— Знаете на певно?

— Зовсѣмъ певно! Той молодый чоловѣкъ, що мешкавъ у Катерины и Катерина сама.

— Выбухла холера!

— Я втѣкаю заразъ до тѣтки.

— А я до вуйка.

* * *

Иноченцови Фарфарелі навкучилось чекати на Катерину и выбравъ ся на прохôдъ. Выходить на улици, дивить: повно людей, говорять о холерѣ, о двохъ выпадкахъ. Вже не пытає дальше; перетиснувшись на силу черезъ товпу побѣгъ до банку и взявъ заразъ урльопъ на двѣ недѣлѣ. Катерина забавилась у фризієрки. Коли вернула, нѣхто не хотѣвъ своимъ очамъ вѣрити, що она жиє, а люде ще на другій день говорили о двохъ выпадкахъ холеры.

Телеграмы.

Вѣдень 24. вересня. Законы о податку Законы о податку вôдъ обороту цѣнныхъ паперôвъ и о належитостяхъ стемплевыхъ одержали 18 с. м. Найвысшу санкцію и мають войти въ житє зъ новымъ рокомъ.

Прага 24. вересня. Старочехи приняли запрошенє на зборы мужѣвъ довѣря зъ Чехъ, Моравы и Шлеска.

Гамбурґъ 24 вересня. Вчера занедужало 199, а померло 69 особъ.

Берлинъ 24 вересня. Цѣсарь нѣмецкій жертвувавъ для голодуючихъ въ Гамбурзѣ 10.000 марокъ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Манєцкого, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.